

hiteles érték, és az őszinte érzés utáni sóvárgására és vágyára adott megfogalmazott megfogalmazhatatlant.

Ami történt vele, halála: tragédia. És tragédia azért is, mert nagyon teljes s amennyire lehetséges harmonikus életet élt – végre. Rendeződtek körülötte a dolgok, költészete, irodalmi munkássága kiteljesedett, készült – bocsánat a szóért – békés, alkotó idősebb korra, korszakra. Nem adatott meg neki az, ami járt volna. És járt volna a magyar irodalomnak is, nem beszélve fiairól, szeretteiről, barátairól, határon innen és túl. Nem tudjuk a választ, ne is keressük, hogy miért nem. Én biztos nem keresem. Én Kapui Ágota mosolyára gondolok, s mindarra, amit adott. Emberként, magyarként, asszonyként, anyaként, költőként.

Pődör György

Nagy fuga süket fülekre

*Válaszvers Radnai Istvánnak
a Finálé című versére – Beethovennel*

a fináléra a gyöngye test süket
mindent hall a legyőzhetetlen lélek
a hang hiánya itt csak apró tünet
opuson már nem változtatnak tények

ki öröknek alkot annak nincs szünet
a bédúr kvartett a káoszból éled
a szörnyetegnek áldoznak fel szüzet
agyban csodát improvizál a kéreg

a nézőtérnek immár végleg háttal
óriássá nő a feszülő árnyék
már valahol az Istenénél szárnyal

az idő nagy cédéjére majd ráég
érteni jön- e kor melynek van füle
vagy marad a vele mégis nélküle

Vakvágány a végtelenbe

Az égi pályaudvart betemették
a forgalomból kivont galaxisok.
Itt-ott tekergett bennük némi festék,
fogyó fényként nyelték hatalmas sirok.

Egyszemélyes pullmanfülkék az esték,
képernyőn szűrődik egy-egy halk
szitok:

– Dezsavű ,de csak a jegyet keresték,
a kalauznak már semmi nem titok.

Emlékek futnak, a film is megszakad.
Kopogás, majd egy hang szól, hogy
– Nem szabad!

Az idő a semmi jegyén hagy lyukat.

Nincs már Orion, hol nagy kutya ugat,
sem állítható kar, meleg vagy hideg,
Teremtőt játszik egy tétova ideg.